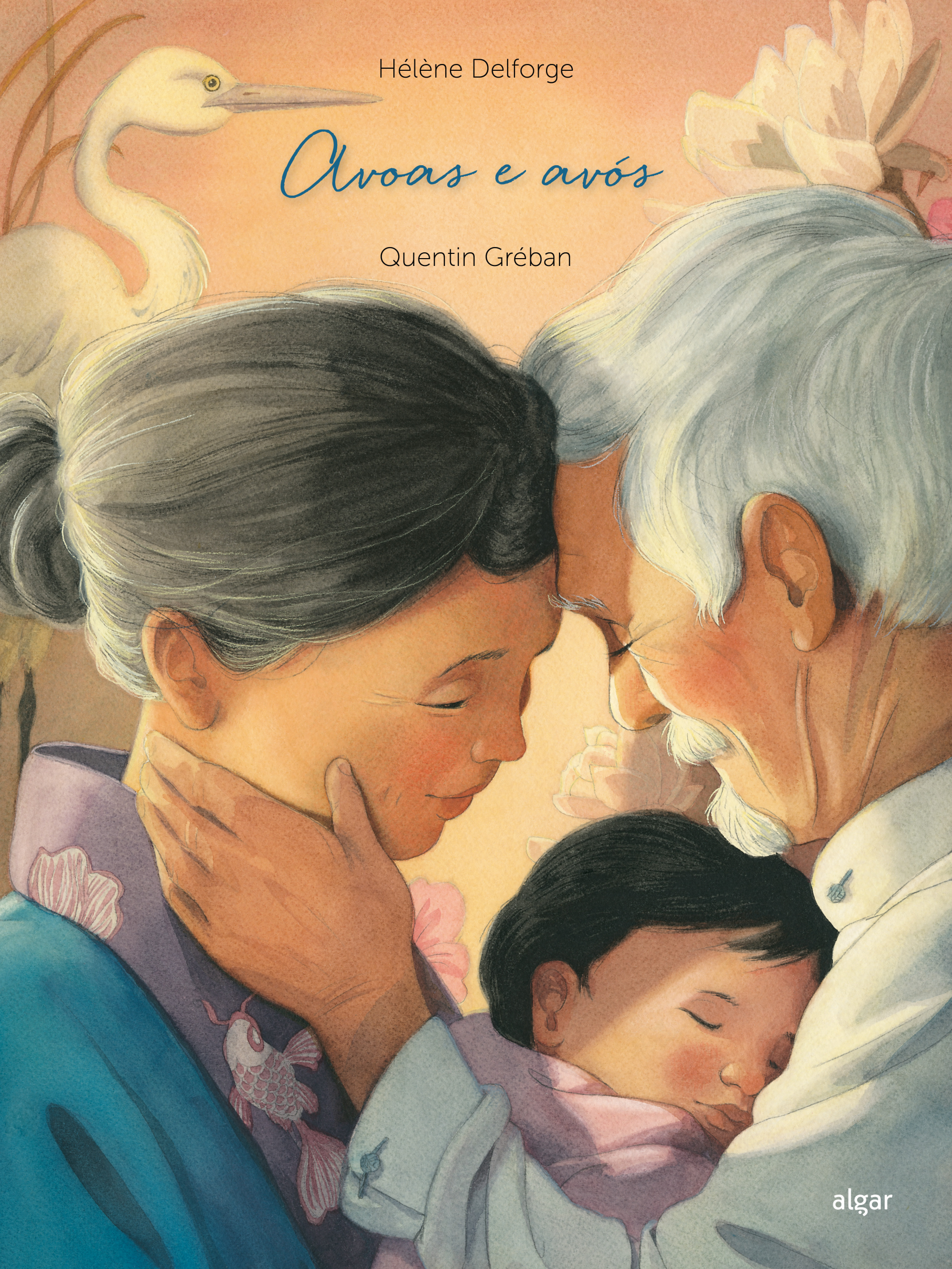

Hélène Delforge

Avóas e avós

Quentin Gréban

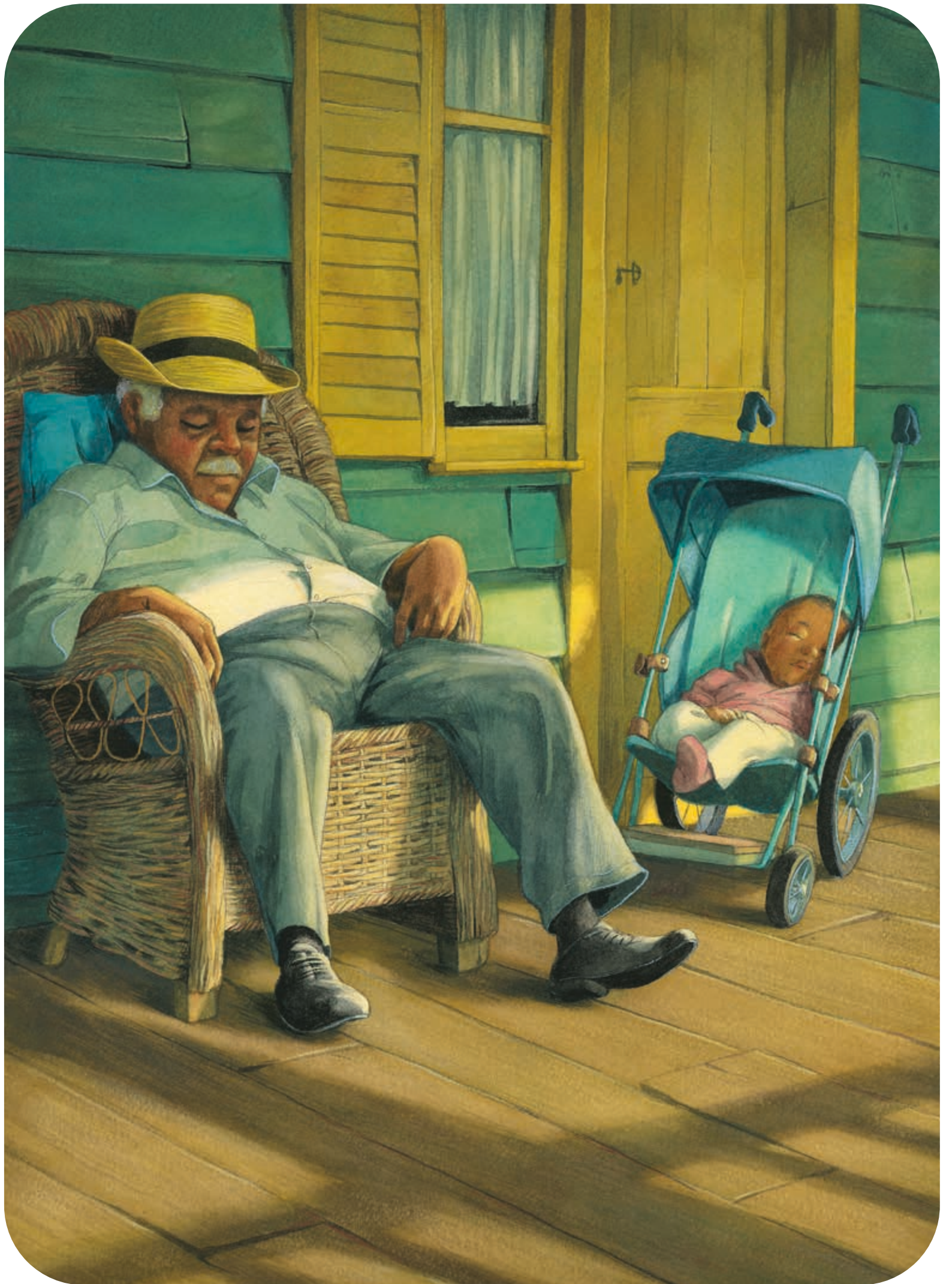

algar

Atrapei os monstros agochados debaixo da cama.
Puxen firme o abusón do recreo que che roubaba a merenda.
Resolvín o misterio das billas que pingan
e enchen as bañeiras.
Espantei cans de sete metros de alto
agochados tras as sebes.
Púxenlles nome ás estrelas
(incluída a túa, arriba e á dereita da Osa Maior).
Construíñ camas e cabanas.
Leveite á escola na miña nave espacial.
Fun un heroe.
O teu heroe.
E logo...
Descubriches que eu non sabía os segredos da trigonometría
e que un bico máxico non curaba un brazo roto.
Medraches.
A miña capa quedou feita un farrapo.

Hoxe volvín poñela.
Teño un novo poder.
Fago que durma o teu bebé, o pequerrecho que non dorme de noite.
Son Supersesta.
O heroe que ronca e que arrola!

Leva no colo o seu último netiño.
O trixésimo bebé que descende dela.
Estará aí para el.
Pode contar con ela.
Coma todos os demais.
Quizais non durante tanto tempo.
Pero que importa o tempo.
Ela botará a semente.
Os agarimos.
Os grandes principios.
«Di quérote.»
«Escoita e entende.»
«A lembranza da felicidade tamén é felicidade.»
«Non esquezas que as pequenas mágoas dos nenos
son moi importantes.»
Escribiulle unha felicitación de aniversario.
Non lle puxo data.
É válida para toda a vida.

